

Direcció, administració, publicitat i vendes:

Av. del Baró de Càrcer, 37, 1r, 1a. 46001-València.

Telèfon: 963 535 100. Fax: 963 534 569.

Redacció de Barcelona: Rambla de Catalunya, 121,

1-2, esc. esquerra. 08008-Barcelona.

Telèfon: 932 384 262. Fax: 932 384 263.

Redacció de Palma: Almudaina, 8 entresòl-dreta.

07001-Palma de Mallorca.

Telèfon i Fax: 971 720 763.

Adreça Internet:

<http://www.eltemps.net>

Correu electrònic: eltemps@eltemps.net

Subscripcions: 902 131 025.

Edita: Edicions del País Valencià, SA.

Editor: Eliseu Climent.

Coordinació: Jaume Monzó.

Cap de redacció: Enric Rimbau

Redacció de València: Nùria Cadenas, Víctor Maceda,

Jesús Prats (*fotografia*) i Rosa Serrano (*documentació*).

Redacció de Barcelona: Gemma Aguilera, Lluís

Bonada, Xevi Camprubí, Alex Milian i Gemma Morales

(*secretària de redacció*).

Redacció de Palma: Miquel Payeras.

Producció: Josep Agustí i Laia Carreras (*correcció lin-*

güística), Miquel Benítez (*escàner i portada*), Vanessa

Prieto (*maquetació i gràfics*).

Rúbrriques: Francesc-Marc Alvaro, Sebastià Alzamora,

Oriol Amat, Joan-Anton Benach, Xavier Bru de Sala,

Toni Canyís, Salvador Cardús, Muriel Casals, Agustí

Colomines, Salvador Cot, Martí Domínguez, Xavier

Duran, Fàbia Estape, Jaume Fàbrega, Llibert Ferri,

José Fontana, Josep Gifreu, Àlex Gorina, Manuel S.

Jardí, Alfons Llorenç, Glòria Marcos, Joan Marí, Pere

Martí, Ricard Mas, Andreu Mas-Colell, Joan F. Mira,

Joan Nebot, J. J. Pérez Benlloch, Marta Pessarrodona,

Pilar Rahola, Josep Ramoneda, Ferran Sàez Mateu, Joan

de Sagarra, Sebastià Serrano, Mònica Terribas, Josep

Maria Terricabras, Ramon Tremosa, Eva Vila, Vicenç

Villatoro, Xavier Vinader.

Corresponsals: Ferran Casas (*Madrid*), Macià

Claramunt (*Castelló*), Míriam Díez (*Roma*), Joan Lluís

Ferrer (*Eivissa*), Curia Fibla (*Rabat*), Sebastià Girard

(*Catalunya Nord*), Victòria Jiménez (*Londres*), Josep

Bagur (*Menorca*), Octavi Martí (*París*), Rosanna Melià

(*Terres de l'Ebre*), Anna Sàez (*Lleida*), A. V. Santamaria

(*Alacant*), Marc Segales (*Andorra*).

Col·laboradors: Albert Aguilera, Laura de Andrés,

Albert Balanzà, Oriol Bohigas, Miquel Calvet, Violeta

Camarasa, Laia Campos, Alexandre Carbó, Antoni

Castel, Alfons Cervera, Eliseu T. Climent, Joan

Colomer, Joan Corbera, Oriol Cortacans, Martí Crespo,

Miquel Àngel Díaz, Daniel Díez Esculies, Júlia Esbert,

Joan Esculies, Enric Faura, Laia Fernàndez, Anna

Ferrer, Jordi Finestres, David Garrido, Roser Gasol,

Jordi Giménez, Salva Giménez, Pere Gimferrer, Paco

Gisbert, Dani Gómez (*País Basc*), Andreu Gomila, Jordi

Llaonart (*Kuwait*), Maite Insa, Josep Enric Llebot, Joan

M. Oleaque, Pelai Pagés, Aida Palau, Montse Palau,

Ioni Payà, Juli Peretó, Carles Pont, Paula Reig, Maria

Sánchez, Luli Sandiümenge (*el Caire*), Jordi Sebastià,

Màrius Serra, Cristina Simon, Eva Tarragona, Jordi

Tejel, Sergi Vicente (*Pequín*)

Traductors: David Egea (*alemany*), Yolanda Girao (*ita-*

lià), Maite Insa (*anglès i francès*)

Col·laboradors gràfics: Agència Efe, Tina Bagué, Joan

Celià, Fer, Rafa Gil, José Luis Iniesta, Vicente A.

Jiménez, Salvador Llosà, Glòria Matamala, Jordi Play.

Disseny: Vanessa Prieto.

Disseny capçalera: Enric Satué.

Foto portada: EL TEMPS.

Publicitat i promoció: Salva Martínez (València).

Tel.: 963 535 100. Gemma Ferrando, Gemma Garrido,

José Soler (Barcelona). Tel.: 932 384 262. Margalida

Mateu (Palma). Tel.: 971 720 763

Subscripcions: Quica Sena.

Administració: Susanna Alacreu, Assumpció Palau i

Pilar Martí.

Fotomecànica i impressió: Signo Gráfico S.L.

Alboraia (L'Horta).

Dipòsit legal: V-853-1984.

Preu a la Catalunya Nord: 3,04 euros.

(S'hi inclouen les despeses de transport)

Cap part d'aquesta publicació pot ser reproduïda per cap mitjà,

ja siga mecànic, fotogràfic, electroòptic, magnètic, de fotocòpia,

o qualsevol altre, sense permís de l'editor.

ZP canvia d'amics

Una cosa és clara: dissabte, 21 de gener, al palau de la Moncloa, José Luis Rodríguez Zapatero i Artur Mas van arribar a un acord, però no van fer història. Es podrà debatre si el nou Estatut significa més diners o no, si les competències de la Generalitat queden prou preservades o si la fórmula indirecta que s'utilitza al preàmbul acosta Catalunya al seu reconeixement com a nació o si, per contra, liquida per a molts anys qualsevol possibilitat en aquest sentit. Però el que no es pot afirmar seriosament és que aquest Estatut canvie les relacions Catalunya-Espanya.

Durant dos anys, el debat polític català ha girat a l'entorn d'aconseguir no solament una major autonomia financera, o més reconeixement simbòlic, sinó la ruptura definitiva del sistema autonòmic, entès com a "café per a tothom". Tots els líders polítics catalans s'han omplert la boca de conceptes com plurinacionalitat o bilateralitat que, vista la solució final, deixen en molt mala posició el catalanisme en el seu conjunt.

La qüestió és per quina raó el sistema polític català ha d'acceptar l'autoengany de rebatejar el que és un pacte de legislatura per anomenar-lo "Estatut". Per a CiU, aquesta petita trampa terminològica pot tenir una utilitat, en tant que s'atribueix la paternitat d'un text que, probablement, acabarà significat algunes millores perceptibles per la ciutadania. De passada, CiU també n'obté dos avantatges polítics; d'una banda, desactiva la principal justificació "nacional" del tripartit, i de l'altra, aïlla el president Maragall. A més, posa en qüestió l'existència mateixa del Govern actual, abocat a una campanya pel referèndum en què uns socis hauran de fer campanya contra els altres.

Però és que el PSC també ha vist compromès el seu crèdit com a entitat política diferenciada. La foto *finish* que citava Miquel Iceta s'ha fet entre José Luis Rodríguez Zapatero i Artur Mas, és a dir, entre el socialisme espanyol en el seu conjunt i CiU, i en el moment de la decisió el socialisme català ha desaparegut completament.

L'altre gran perdedor ha estat ERC, que veu fracassar estrepitosament tota la seua aliança estratègica amb el socialisme català primer, i l'espanyol després, amb l'objectiu de transformar profundament l'estructura de l'estat. Finalment, Zapatero ha resultat un personatge que no manté ni promeses ni amistats i, probablement, això ho han entès Mas i Duran i Lleida, però no pas Carod-Rovira ni Puigercós, que, simplement, han estat enganys.

Als nostres lectors



Ja hi ha un final per al llarguíssim serial polític que ha significat el nou Estatut català. Un final amb guanyadors i perdedors i amb uns resultats que no són —ni de lluny, francament— els objectius generacionals que tant ens havien fet creure que s'estaven negociant. L'epíleg de la negociació ha estat una tarda-nit entre Artur Mas i José Luis Rodríguez Zapatero que ha deixat ben tranquils personatges com José Bono o Juan Carlos Rodríguez Ibarra. D'aquesta gran paradoxa queda el dubte, ara, de si és possible recompondre uns objectius per al catalanisme que depassin la modestíssima estratègia del "peix al cove". A més, se'ns acosta un referèndum que servirà per dividir encara més el catalanisme. De res, senyor Zapatero.

Salvador Cot